

ÜTOPYALAR YIKILINCA

'Öfkeni aklında yenemiyorsan, kendini insandan sayma'

(Voltaire)

Bizim Kafkasyalıların güzel bir sözü vardır. "*Kinin kını yoktur!*" derler. Kin zavallı ve yalnız insanların besleyebildiği kötü tohumdur. Kendine **güveni olanlarda, topluma açık olan** kimselerde kinci, sinameki davranışlar pek görülmez.

Kindar insanlar bizim toplumda pek sevilmez de. Onun için kindarlar, korkak ve sinsi olurlar. Elllerine yetki, otorite geçince günbegün kinlerini kismaya başlarlar. Paranoid kişilik sergilerler. Ellerindeki gücü korku aracı haline getirirler.

Cumhuriyetimiz unsurlarına ayrışıyor! Soğuk Savaş dönemi bitti. Elimizdeki ucuz-tercüme ideolojiler yetmiyor. Yeni söylem ve dil geliştiremiyoruz. Önce merkez çöktü. Sağ paramparça, **sol yıldızlarla yarışıyor**. Ütopyalar yıkılınca insanoğlu gerisine döner. Irk ve Din çimento olarak kullanılmaya başlandı. Din ve Irk'ın, "**kıldan ince, kılıçtan keskin**" olduğunu yeni yeni anlamaya başladık. Bunlar da kullanılması ucuz, saklaması pahalı değerler.

Üretim ilişkileri ve ona uygun siyasal ilişkiler geliştiremiyoruz.

Hangi ekonomiyi örgütleyip, hangi siyasal yapıyı tartışmak yerine, hangi **Türk beyinin etrafında nasıl toplanmalı tartışmaları** tüketiyor bizi. **Selçuklu'** ya özgü tartışmaları öne çıkardık.

Pusu kuruyoruz. O düşün ben çıkayım öne. Ya da, **onu yok edeyim iş bana** kalsın.

İsyan geleneği olmayan toplumda bireysel '*asi*'lik, isyankârlıkmış gibi algılanır.

İsyanda, metoda, bilgiye, kenar köşeye, inanca ihtiyaç vardır.

Oysa asilik daha ucuz, mevcudu hırpalayan, başarı derdi olmayan, bireysel kaba huysuzluktan ibarettir.

Aşağıda, Yunanlı **N. Kazancakis** 'in bir Rus edebiyatçısıyla söyleşisini aktaracağım.

Bizdeki iktidar (küçük-büyük) sahiplerinin iç dünyasını aydınlatmak umuduyla;

" **Lenin** ışıktır, **Troçki** alev, ama **Stalin** topraktır; ağır Rus toprağı. Tohumu, bir buğday tanesini aldı. Şimdi ne olursa olsun, ne kadar yağmur ve kar yağarsa yağsın, ne kadar yağmur ve kar yağmazsa yağmasın, o bu tohumu saklar, başak haline sokuncaya kadar onu bırakmaz. Sabırlı, inatçı ve sağlamdır. Onda hayalin kabul etmeyeceği bir direnme vardır. Sana Tiflis'te işçi olduğu zamana, yani gençliğine ilişkin bir tek olayı örnek vereceğim ve anlayacaksın.

Şimdi bize masal gibi geliyor. Rusya'da büyük düklerin, sarhoş oldukları zaman, Mujikleri bahçelerine sırasıyla dizip üzerlerine atış talimi yaptıkları bir devirdi. Ama işçiler örgütlenmeye başlamışlardı ve Çarlık **polisi ikide bir işçi liderlerini yakalıyor**, hapse atıyor, Sibiry'a sürüyor, öldürüyordu. Bir gün Tiflis trenlerini boşaltan işçiler greve başladı. Ya yaşama şartlarını düzeltirsiniz, **biz de insan gibi yaşarız ya da çalışmayız**, dediler. Polis üzerlerine saldırdı, elli kadarını yakaladı, Tiflis dışında bir tarlaya dizdi, Çar'ın askerleri de savaş düzenine girdi, her birinin elinde çivili birer knut vardı.

İşçiler birer birer bedenlerinin üst kısımlarını soyuyor, dizilmiş askerlerin önünden geçiyor, her asker de knutu bütün gücüyle ona vuruyordu. Kan fışkırıyordu, dayanılmaz bir acı çekiyorlardı; çoğu bütün safın önünden geçmeyi başaramadı; bayılıyorlardı; bazıları da yere devriliyordu.

Sıra işçilerin liderine geldi; gömleğini çıkardı, işkence başlamadan önce yere eğildi, ince **bir otu koparıp dişlerinin arasına aldı**. Sonra yavaş yavaş eğilmeksizin her askerın önünden geçmeye başladı. Knut bedenine kudurmuş gibi çarpıyor, kan yaralardan fışkırıyor, ama o ağzını açıp tek ses çıkarmıyordu. Askerler işi inada bindirdiler. Her biri **iki-üç kez vurmaya başladı**. Knut bedenine çılgın gibi çarpıyor, ama ondan ses çıkmıyordu. Eğilmeden, gık demeden bütün sırayı geçti, son askere gelince dişlerinin arasındaki otu çıkardı ve ona verdi : '**Al bunu**,' dedi, '**beni hatırlarsın; bak hiç ısırmadım**. Adım Stalin' dir ."

Sonra da Rus halkı o otu çiğnemedi tam 70 yıl ağzında tuttu!

Bizim **sabırımızı deniyor**, bizim beyler...